

Cooper Abrams

Krisztus hithű katonájának elhívása és hivatása

(1Tim 1,12–20)

Bevezetés

Az első rész három nézőpontból vizsgálja Krisztus hű katonáját:

- mint vezetőt, aki pásztorként megbízást kap a szolgálatra;
- mint szolgát, aki számára Isten lehetővé teszi, hogy elvégezze a munkát, amire elhívott;
- és mint katonát, akit Isten felfegyverzett a harcra.

1. Szolgálatra jelölve (1Tim 1,12–14)

„És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelve a szolgálatra, Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben. Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.” (A bibliai idézeteket a Károli fordítás alapján közöljük.)

A „szolgálat” szó görögül „diakonia”, mely „felszolgálat” jelent. Ugyanebből a szóból kapjuk meg a „diakónus” kifejezést is.

Pál hálát ad Istennek, hogy elhívta őt a szolgálatra. Nem az őt ért megtiszteltetés miatt köszönte meg ezt Istennek, hanem a kiváltságért, hogy azt a személyt szolgálhatja, aki őt, ellene súlyosan vétkezőt megmentette és örök életet adományozott neki.

Arra hívatott el, hogy az Úr Jézus Krisztus szolgálója és Isten gyermeke legyen. Senki sem szolgálhatja az Úr Jézust anélkül, hogy másokat is szolgálna.

Egyesek félreérthetik ezt a gondolatot, és úgy válik, hogy a pásztornak „gyülekezeti cselédnek” kell lennie. Az ApCsel 6,1–7 oszlatja el ezt a téves elgondolást, ahol az apostolok tehermentesítést nyerne azáltal, hogy a közönségesebb gyülekezeti feladatokat kijelölt szolgálattelvők végzik el. A mai gyülekezetek, a római katolikus és protestáns egyházak téves elgondolásának alapján felcserélték a kijelölt szolgálattelvők (diakónusok) feladatait a vezetői pozíciókra. De nem ez a bibliai példa. Ezeket a szolgálattelvőket közönségesebb, azaz a mindennapi feladatok elvégzésére jelölték, nem pedig vezetésre, hogy így levehessék a terhet a pásztorokról, és hogy azok tanulmányozhassák Isten szavát, és betölthessék a gyülekezet szellemi szükségleteit. A pásztor hatásköre, hogy úgy vezesse és igazgassa a gyülekezetet, ahogy őt igazgatja és vezeti Isten (Ef 4,11).

A protestáns nézet tévesen templomi lakájnak tartja a pásztor.

A beteljesítő és megelégitő Isten által használatra és szolgálatra rendelve

A történet másik oldalát a 19. versben találjuk meg, ahol leírja, hogy a pásztor fel kell lépnie a tévtanítás ellen és azok ellen, akik megalkudnak és akadályozzák Isten szavának hirdetését.

Rembrandt: Pál apostol (1635)
(Kunsthistorisches Museum, Vienna)

A pásztor képesítése: egyszerűen Isten kegyelme és elhívása

A 13. vers szerint Pál istenkáromló és gyilkos volt.

Híveket zárt börtönbe, és sokakat meggyilkolt. De Isten kegyelmet gyakorolt felette, és elhívta szolgálatra. Szó szerint ez olvasható a szövegben: „Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel” (14. vers). Képesítése nem diplomából vagy tapasztalattól áll, hanem Isten kegyelméből. Az elhívás tartalma Isten kiváltsága! A szolgálatban nincs helye a büszkének és azoknak, akik az elismerésért szolgálnak. Sok ember használja például a neve előtt a doktori címet. Sokan közülük nem érdemelték meg a címet, és anélkül kapták meg a diplomát, hogy végigmentek volna a tanulmányokon, amikkel kiérdemelhették volna. Egyetlen prédikátor sem nevezheti többnek magát, mint pásztor, hiszen ez a Biblia által használt kifejezés a pásztorlásra utalás a nyáj szolgájára. Ugyanez vonatkozik a „Tiszteletes” cím használatára is. A Bibliában az egyetlen, aki ezt a címet használja, a mindenható Isten maga. Mégis, sok ember nem tekinti bibliainak ezt a címet, és önkényesen használják önmagukra vonatkoztatva. Így bizonyos értelemben maguknak szereznek dicsőséget.

Pál a fentebbi mondattal (13. vers) azt mondta Timóteusnak, hogy ha Isten képes misszionáriussá tenni egy „gyilkost”, akkor őt is bizonyosan használni tudja. Az apostol életének motiváló erői tehát a kegyelem, a szeretet és a hit voltak.

A 13. versben azt is elmondja, hogy tudatlanságban tette, amit tett. És mivel tudatlanságban cselekedte ezeket a dolgokat, mások számára már nem engedte meg, hogy hozzá hasonlóan cselekedjenek. Ő megbocsátást nyert, amiért meghallotta és befogadta az igazságot. Vallomásában a tudatlansága egyáltalán nem kifogásként szólal meg. De Pál bevallotta a tudatlanságot, és bűnbánóan elfordult bűnös útjaitól.

Az apostol korábbi életére tekintve beismeri bűnös természetét, és a bűnösök közt elsőnek nevezi magát.

Bárki, aki azt gondolja magáról, hogy nem ugyanolyan helyzetben van, amiben Pál, becsapja magát. Krisztus azért jött, hogy a bűnösöket megmentse, és soha senki mást nem mentett meg, csak a bűnösöket.

Pál követendő mintaként látta magát

Mindenkinek, aki úgy gondolja, hogy szolgálatra hívatott el, alá kell vetnie magát egy személyes vizsgálódásnak. A kérdés az, milyen példa vagyok az emberek előtt? Az életem azt mutatja, hogy megbízom az Úr Jézusban, és ez az életemben kitüntetett vagy első helyen van minden dolog között? Azt mutatom másoknak, hogy a Mt 6,33 szerint élek („Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek”), valóságosan az Isten országát keresve és rábízva a dolgokat, mindazokat, amikre szükségem van az életemben?

A prédikátor életének sok területe szorul vizsgálatra, beleértve az anyagiakat is. Egy szegény prédikátor számára az anyagiak jó alkalmat szolgáltathatnak a bizonyágtételre. Az önvizsgálat egyik példája lehetne, ha megkérdezi önmagától: „Volt-e tartozásom, mióta átadtam magam a tanítás szolgálatára?” Megkérdezhetem magamat, hogy miért? A vála-

szom mutathat rossz tervezésre vagy a hit hiányára. De a nyilvánosság előtti őszinte engedelmisségem példaként szolgál mások számára. A vagyonnak való háttat fordítás nyomatékosítja az Istennek való szolgálat és az ő akaratának való elkötelezettség fontosságát. Azonban semmi szellemi nincs abban, hogy szegénységben élünk. Isten eleget ad azoknak, akik neki adták mindenüket.

2. Elkötelezve a küzdelem mellett (18. vers)

Istennek vannak ellenségei. Ha megölték Jézust, akkor mi különös lenne abban, ha téged is meg akarnának ölni?

„*Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.*” (Mt 5,11)

„*Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.*” (Jn 15,20)

A pásztorok, mint Isten minden más szolgálói, harcban állnak, és igaz katonák.

„*Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harcosos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harcosossá avatta.*” (2Tim 2,3–4)

Timóteus mikor prédikátorra szentelték, jövendölést kapott szolgálatát illetően. Természetes féltékenysége ellenére valaki úgy prófétált felőle, hogy ő bátor katonája lenne Krisztusnak. Mikor Timóteust szolgálatba állították, nagy dolgokat jövendöltek számára. Hasonlóan Gedeonhoz, akit Isten nem éppen arra hívott el, hogy bujdokolva gabonát csépeljen a családjá számára. Isten „nagy hősnek” nevezte őt. Gedeon

Raffaello: Tanulmány Pál athéni prédikációjához (1514–15)
(Vörös kréta, 278 x 418 mm) Galleria degli Uffizi, Florence

valójában nem volt nagy hős, de azáltal, hogy engedelmessége révén Isten megerősíthette, olyan emberré vált, akit Isten elhívhatott. Gedeonhoz hasonlóan Timóteus is az Úr nagy harcosa lett.

A prédikátor, aki megfélemez elhívásáról és annak eredetéről, nagy bajban van. Számára az egyetlen kiút Isten vezetésének követése, és az ezt követő megerősödés általa.

Pál a 18–19. versekben foglaltakat parancsolja Timóteusnak: *„Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad való korábbi jóvendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, megtartván a hitet és jó lelkiismeretet...”*

A parancs ez esetben azt jelenti, hogy Pál utasítja Timóteust, hogy tartsa meg a hitet és a jó lelkiismeretet. A pásztor számára ez nem opcionális választás. A tanító az Urat szolgálja, és Isten irányítja, hogy mit tegyen. Ez a parancs tehát egy szinten van egy katonai parancssal, amit bármilyen áron végre kell hajtani.

A lelkiismeret jelentése: tudatában kell lennie és érzékelnie kell a kéznél levő feladatokat és eszközöket. Isten szavának alapelvei alapján Timóteusnak tehát saját lelke igaz bírójává kellett lennie a Szentlélek vezetésének érzékelését illetően. Ez lelki bölcsesség, vagy bizonyos értelemben a nyugtalanság vagy éppen a belső békesség „érzése” valami felől, ami Istentől jön.

A keresztyéneknek megadatott, hogy jó lelkiismerettel rendelkezzenek, és ezáltal nyernek képességet arra, hogy helyesen vezethessenek másokat. Azonban egy keresztyének akarnia kell szolgálni, és elengedhetetlen, hogy szoros közelségben legyen az Úrral. A lelkiismeretünkre is igaz lehet az informatikában gyakran hangoztatott mondás: „junk in, junk out”, ami kb. azt jelenti, hogy ha a gépbe rossz számokat táplálunk, akkor kihozni is rossz eredményeket fogunk.

A parancs az volt, hogy tartsuk meg a hitet. Más szavakkal: ismerjük az igazságot, és ragaszkodjunk hozzá. Hatással lesz a lelkiismeretünkre, és az majd a helyes cselekedetekre vezet bennünket. Azonban ez sokkal több, mint ismerni az igazságot, mert ez elkötelezettséget is jelent: felszenteltséget arra, hogy megéljük és tanítsuk másoknak ezt a gyönyörű igazságot, ami felszabadítja és megelégti a szívet és a lelket.

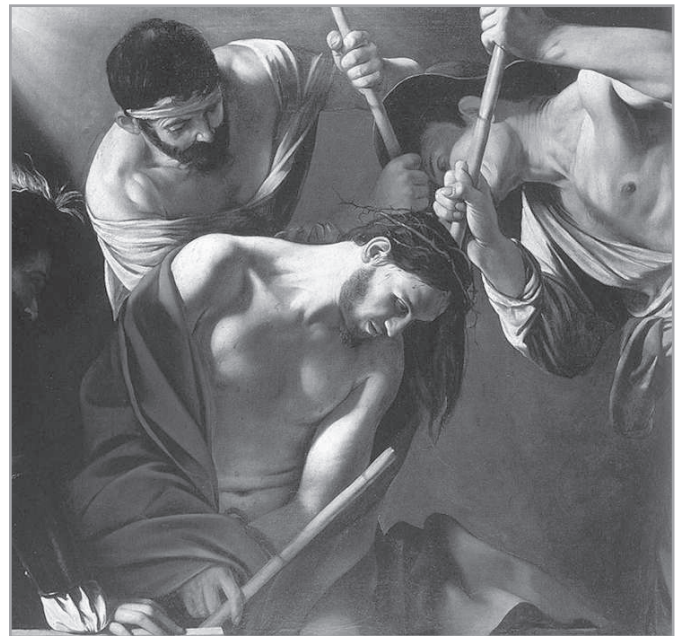
Mindig lesznek a szolgálatban, akik csalódást okoznak neked, és elkedvetlenítenek

Hymenaeus és Alexander voltak azok, akik Timóteus hitét és elkötelezettségét próbára tették. A legtöbb gyülekezetben vannak ilyen emberek, akik szembeállnak a pásztorral, és lehordják. Pál az 1Kor 5,1–5-ben megemlíti egy ilyen helyzetet, és hogy a vétkest átadta a sátánnak. Ennek a cselekedetnek mély jelentése van. Megállapítja, hogy mindig lesz olyan a gyülekezetben, aki nem engedelmeskedik az Úrnak és semmiképp sem a pásztornak. Nem reagál a figyelmeztetésre, Isten szavára, tanítására, azaz a hirdetett ígére, és az ilyen gyakran megsértődik, ha szembesítik bomlasztó viselkedésével. Azonban ha az imák és a szóbeli tanács után is visszautasítja a bűn elhagyását, megbánását, nincs más lehetőség, mint kiközösíteni, azaz kizárni a gyülekezetből, és meghagyni a sátán befolyásában. Ez nem azt jelenti, hogy Pál „exkommunikálta” az említett személyt abban az értelemben, hogy kizorította volna az üdvösségből is. Semmilyen egyház

vagy gyülekezet nem részesíthet üdvösségben, sem vissza nem veheti azt. Az igaz hívó elbukhat, és bűnbe eshet megbánás nélkül is, de végül megmenekülhet. Isten megfélemezheti, akár el is veheti a bűnbánat nélküli bűnös életét, de egyedül Isten dönt a hívó üdvössége felől.

El kell ismernünk, hogy egy önféjű és lázadó gyülekezeti tagot nem könnyű fegyelmeznie sem egy gyülekezetnek, sem egy tapasztalt pásztornak, sem ebben az esetben a fiatal Timóteusnak. Nehéz feladat volt szembesíteni ezeket az embereket Isten igazságával, de meg kellett tennie, hogy fenntartsa a gyülekezet tisztaságát és erejét. Kevesebb tévhit lenne ma, ha a keresztyének ellenállnak a múlt tévhitőinek és akadékoskodóinak.

Meg kell jegyeznünk, hogy Pál a nevükön nevezte azokat a személyeket. Nyíltan azonosította őket, mint akik a *„hit dolgában hajótörést szenvedtek”*. A 2Tim 4,14-ben leszögezi, hogy Alexander, a rézműves sok rossz dolgot okozott neki.

Caravaggio: *A töviskoronázás* (1610) – részlet
(Kunsthistorisches Museum, Vienna)

J. Vernon McGee szerint a „sátánnak való átadás” cselekedete egy különleges dolog volt, amit csak egy apostol tehetett meg. Én nagyon nem értek egyet ezzel. Hitem szerint ez azt jelenti, hogy egyedül hagyták az olyat az ördög befolyása alatt.

Némely esetben a gyülekezet fegyelmezés miatt kizár egy tagot. A Mt 18,17 leszögezi, hogy a hívót, aki a gyülekezettel való szembesítés után sem tanúsít megbánást, úgy kell tekinteni, mint pogányt vagy vámszedőt.

Ez alapvetően azt jelenti, hogy elnyerik bűneik jogos büntetését. Van, amikor messzire el kell menned a vétkező után, de ha ellenáll, végül „ki kell lépned mögüle”, és hagynod kell, hadd menjen az útján. Jézus azt mondta: *„Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyöketeket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket”* (Mt 7,6).